

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. Neergaard: Den højtærede Forsvarsminister udtalte, at der i mine Udtalelser laa en Antydning af Aftaler, der skulde være sluttede mellem den danske og den tyske Regering angaaende Tønder og Flensborg. Derom har jeg ikke sagt et Ord. Jeg har sagt og ved Udtalelser af Rigskansler Bauer begrundet, at han venter en vis Handlemaade fra den danske Regerings Side, han venter en Samvirken med den danske Regering om Tønder; der er ikke Tale om, at han antyder, at der er sluttet en Overenskomst med den danske Regering, men det er en Forventning, Rigskansler Bauer udtaler. Og jeg gentager, at det er ikke alene ønskeligt, men paatrængende nødvendigt, at der kommer en bestemt og klar Udtalelse fra den danske Regering om, at en saadan Forventning er omsonst, at saadanne Bestræbelser fra den danske Regerings Side og saadanne Overenskomster med den tyske Regering absolut ikke vil kunne ventes. Det er ikke tilstrækkeligt at henvise til, hvad Regeringen har udtalt den 24. Januar d. A., thi det drejer sig om fremtidige Forventninger fra den tyske Regerings Side.

Indenfor Grænsen af en kort Bemærkning kan jeg ikke komme ind paa alt, hvad den ærede Minister sagde med Hensyn til Folkenes Forbund. Jeg forundrer mig kun over, at han vedblivende ikke vil have Øjet aabent for, at den Forskrift, den Norm, der skal komme fra Folkenes Forbund til de enkelte Stater, skal tage Hensyn baade til Nedbringelsen af Rustningerne og til, at Rustningerne er i Stand til at opfylde de Formaal, som er angivne i Forbundspagtens § 8.

Det ærede Medlem maa tro, at jeg er for gammel en Politiker til at lade mig friste af hans Forsøg paa at føre Forhandlingen her, hvor jeg taler paa mit Partis Vegne, ind paa en detailleret Drøftelse om, hvorvidt dette eller hint har været rigtigt eller ej. (Afbrydelser). Det er fuldkommen umuligt for Partiet at bedømme disse Forhold i deres Sammenhæng og i deres daværende Betydning, det er fuldstændig umuligt for Partiet at fælde en Dom i Enkelthederne om, hvorvidt det forefaldne har været mere eller mindre rigtigt eller hensigtsmæssigt. Det, som Partiet har villet udtale sig om, er, at det føler sig fuldt overbevist om, at det

ikke har været det ærede Medlem fra Ringkøbings (J. C. Christensen) Hensigt at slutte nogen Militærkonvention med Tyskland, og dette bekræftes ved den Maade, hvorpaa General Moltke modtog Forslaget. De Ord, som den højtærede Forsvarsminister oplæste, har ingen som helst Beviskraft. Efter det ærede Medlem fra Ringkøbings Udtalelse var det hans Hensigt at give Afslag i denne Form, og det er af den, der forhandlede med, General Moltke, blevet forstaaet som et Afslag. Med Hensyn til Kaptajn Lütkens Udtalelser om, at alle danske ansvarlige Statsmænd vilde gaa med Tyskland i Tilfælde af en Verdenskrig, er dette noget, Kaptajn Lütken har fremsat ganske paa egen Haand, og som sikkert misbilliges fra alle Sider.

Udenrigsministeren (Scavenius): Det ærede Medlem (N. Neergaard), der nu havde Ordet, sagde i sit første Indlæg, at han og hans Parti ikke kunde finde sig i, at Regeringen paa Forhaand søger at fortolke Fredstraktaten saaledes, at Danmark blev ugunstigere stillet. Det har Regeringen heller ikke gjort. Det, der er sket fra Regeringens Side, er, at man har vendt sig imod en fra anden Side fremkommen Fortolkning, som søgte at konstruere Fredstraktatens klare Bestemmelser derhen, at det kunde blive en Anneksion i Stedet for Folkeafstemning, hvorefter vi fik Flensborg. Det har Regeringen vendt sig imod, det vender Demokratiet sig imod, at vi skulde faa Flensborg ufrivilligt; og alt, hvad det ærede Medlem sagde, var kun at understrege, hvor beklageligt det vilde være, hvis dette skulde ske. For saa vidt er jeg fuldkommen enig med ham, og det glæder mig, at det ærede Medlem og hans Parti selv nu, hvor de dog er kommet saa langt, at de nærmer sig en fælles Aktion med det konservative Folkeparti i denne Sag, dog stadig ikke er til at faa saa langt, som det er ønsket fra anden Side, og uden hvilket der ikke kan blive en samlet Bevægelse ud af det. Først naar det ærede Medlems Parti kan slutte sig til Anneksionskravet, først da bliver der Basis for en fælles Aktion, en fælles Politik; saa længe det ikke kan dette, bliver det ikke til mere end det, vi her har set: tilsyneladende Anklager mod Regeringen, men i Virkeligheden med Hensyn til det reelle Enighed, og det kan vi kun være tilfredse med efter det Resultat, vi arbejder hen imod.

En Enkelthed vil jeg gerne endnu nævne, da det ærede Medlem atter frem-